

— Е, че бива ли така? Да ми дойдете на гости и да ви не угостя съ каквото далъ Господъ.

Въ това врѣме дойде кехаята. Кмета му даде заповѣдь да отведе колята въ сѣсѣдния дворъ, а войниците да помѣсти въ нѣкоя къща.

При всичко, че бѣхъ уморенъ и капналъ за сѣнь, трѣбваше да оставя моята скромна вечеря и да чакамъ съ голѣмо нетърпение прѣдложената вечеря. За мое щастие, обаче, вечерята не закъсня. Въ стаята влѣзе една млада красива жена и слѣдъ нея едно момиченце 9—10 годишно, което носеше легенъ и стомна съ вода. Домакинката ме поздрави съ „добрѣ дошелъ“, взе нѣщо отъ стаята и излѣзе. Слѣдъ малко, обаче, тя пакъ влѣзе и този пжтъ, тя носеше една кржгла софра, на която бѣха сложени двѣ саханчета; едното съ сиренъе, а другото съ яхния която по миризмата се познаваше, че е отъ постѣрма.

— Заповѣдайте, ми каза домакина, похапнете си каквото далъ Господъ. Вечерята ни е май бѣдничка, прибави той, но да прощавате.

Азъ поблагодарихъ домакина и му казахъ, че ний —военнитѣ не сме взискателни и се задоволяваме съ каквото има.

Въ врѣме на вечерята домакина се пораспустна, види се, защото азъ бѣхъ, макаръ Русски офицеръ, но Българинъ.

— Вий казвате, че военнитѣ се задоволяватъ съ каквото има, заговори домакина. Но не всички сж такива не взискателни. Прѣзъ нашето село много офицери и чиновници сж прѣминали и нощували и тѣзи вечеръ имаме 7—8 челоуѣка само офицери, и всичкитѣ тѣзи господа искатъ да се нахранятъ и напоятъ. И не се задоволяватъ съ каквото далъ Господъ. Зеръ въ селото нѣмаме добри ахчийници. Все искатъ и нищо не харесватъ. Зеръ нашитѣ стопанки не сж учени да готвятъ ястие за такива хора. Най повече си патимъ отъ чиновниците, които ходятъ съ казаци изъ селата за сѣно и ичумикъ: наяджтъ се, напиятъ се, конетѣ си нахранятъ и, вмѣсто благодарность, изпсуватъ ни, а нѣкои и камшикъ показватъ. Много си патиме ний